

© 2015 Ana Mănescu
© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Inșișor nr. 8, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Fernando Cortes | shutterstock.com
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MĂNESCU, ANA

Stresul dintre orgasme / Ana Mănescu. - București : Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-763-015-2

821.135.1-31

ANA MĂNESCU

STRESUL DINTRE ORGASME

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Cuprins

Între ele, libertatea. Sau sfârșitul.	9
Șotron	17
Femeia de fum	39
Boy, Interrupted	51
Frica și muntele albastru	69
Bătrîna și ploaia	95
Music makes words obsolete	108
Muntele albastru	125
I'll see you on the dark side of the moon	142
We're all mad here	151
Nevoia noastră cumplită	159

Între ele, libertatea, mizeria, epuizarea, boala și
a altă de noroi. De abia se auzesc simptome. A
mănuși și a aruncat țigări în băltoacă de șug.
Apoi a început să cânte și lacrimile îi cădeau din pe

Între ele, libertatea. Sau sfârșitul.

Câteodată o privesc și mă-ntreb cine o să moară primul... față în față, petrecându-ne iarna în talmeș-balmeșul de puf și cuverturi peticite, îmi acoperă urechile cu mâinile, îmi ia capul în palme și mă privește cu ochii ei negri și adânci, ȱuguindu-și buzele într-un zâmbet care nu-i dezvelește dinții... și atunci îmi spun: Eu, eu o să mor primul, iar tu s-ar putea să trăiești veșnic.

Ian McEwan – *Încolo și-ncoace*

You know I've dreamed about you for 29 years before I saw you [...] I missed you for 29 years.

The National – *Slow Show*

Mîncam o salată. Mai degrabă mă jucam cu ea. Era o dimineață din aceea în care îmi promiseseam că o să încep o viață mai bună. Rezoluții de Anul Nou, de vîrstă nouă, de început de săptămîină sau de zi – le notam pe toate și le ignoram cu aproape la fel de multă conștiinciozitate. Da, voiam o viață mai bună, bună așa cum mi-o definisera bunicii, speakerii motivaționali și prietenii zen. Cine se ține însă de un ritm sănătos cînd are

la dispoziție tot timpul din lume? Și eu îl aveam. Eu eram etern.

Stăteam în picioare în fața oglinzii și mesteacam lent frunzele de salată. Începeam să semăn din ce în ce mai tare cu un iepure. Buza de sus se crăpa. În hăul ei zăcea noua mea identitate, poate. Data viitoare când mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Iepure.

— Nu semeni cu un iepure.

— Nici nu trebuie. Odată ce plantez informația, o să se creeze și imaginea, nu?

— Adică eu arăt ca o bomboană pentru tine?

— Da' tu de ce crezi că îți cumpăr zilnic bomboane?

Candy se sprijinea de tocul ușii și lîngea ciocolata ca să ajungă la lichior. Sprîncenele îi coborau înspre nas și pe frunte îi apăruseră trei dungi care păreau mai adînci în fiecare seară. Știam că o dor dinții de la dulciuri, și totuși nu îi cumpăram niciodată direct alcool. Îi întindeam nervii, o acordam ca pe un instrument. Îmi riscam propria liniște. Când ești etern, îți permiți să fii și copil. Și când ești mic jocul primează, iar bucătăria mea era castelul nostru de nisip.

De cînd ne-am cunoscut, Candy mă așteaptă în fiecare seară pe același scaun, cu picioarele subțiri strînse sub ea. O deranjează lumina și clipește în același ritm cu pîlpîirile becului, însă nu îmi spune să îl schimb. Nu îmi reproșează

nimic. Nu se strîmbă cînd beau cafea. Nu își pune dres cu bandă. Nu îmi dă replici imature. Nu plînge. Nu se plînge. Nu îmi fură țigările. Îi povestesc fleacuri și mușc din bomboanele pe care le-am cumpărat pentru ea. Nu oftează și nici nu țipă la mine. Mușcă și ea, cu ochii plecați, cu gura ei groaznic de mică, și îmi înghite saliva și toate cuvintele mi se preling în ea, să îi umple tăcerile.

Cînd am musafiri, se face dispărută. Nu știu unde stă, nu am fost niciodată la ea. Nu m-a invitat și nici nu mi-am dorit vreodată să o facă. E micuță, iar casa ei trebuie să fie la fel de mică. Picioarele mele nu ar încăpea nici pe canapeaua ei, nici în papucii ei. Mîinile mele i-ar strivi cîmile și paharele. Sforăitul meu i-ar zdruncina ferestrele. Fumul meu i-ar declanșa alarma din bucătăria îngustă. Știu asta. Și ea o știe. Așa că stăm la mine.

Nu înseamnă însă că nu sunt curios să aflu ce face atunci cînd e singură. Dacă le povestește altora despre serile noastre. Dacă bea votcă direct din sticlă sau își trece degetele prin scrumiere. Ce o emoționează? Cît stă în duș? Se atinge acolo? Sau în pat? Sau deloc? Mîngîie paginile cărților, oare? Cît de mult fumează? Cine îi mai aduce bomboane cu lichior? Cine omoară insectele mici de sub perdelele ei? Cine alungă oamenii mari de la ferestrele ei? Face curățenie ascultînd *I want to break free*? Își iubește trecutul? Își regretă prezentul? Se gîndește vreodată la mine?

Aș vrea să o întreb despre fiecare lucru mărunț, dar nu are rost. Ea nu îmi răspunde niciodată. Și chiar de-ar face-o, nu sunt sigur că vreau să aflu. Nu am nevoie să știu totul despre ea, mă asigur de fiecare dată când curiozitatea aia colosală pune stăpânire pe mine. Nu am nevoie să știu, chiar nu, dar îmi pare tare rău că nu mai țin minte fiecare detaliu din seara în care am cunoscut-o. Ar trebui să le am tatuate pe toate în sinapse. Ar trebui să îi fiu veșnic recunoscător și să o idolatrizez. Ar trebui să rememorez acea noapte încontinuu și să mă mir că a dat un asemenea noroc peste mine.

Candy a venit pe neașteptate. S-a instalat organic în viața mea, iar atunci când am încercat să o plasez în timp mi-am dat seama că e cumva eternă. Asta a schimbat totul. Mai ales pe mine. Despre începutul nostru știu doar că a venit în apartamentul meu cu un prieten comun și că am detestat-o atunci, dar a rămas. În seara aceea s-a declanșat ceva violent în mine. Candy a sculat în tunicul care dormise atîta timp cu degetul în gură. Voiam să o calc în picioare și să-i împrăștii mașele pe gresie. Încă am momente când intru tîrziu în casă și ea e doar o umbră între alte umbre. Se mișcă subit și mă sperie de fiecare dată. Scap punga cu pîine, iar Candy se repede să muște din ea. Și i-aș da atunci un picior, s-o lipesc de perete, să îi rup mîinile și să îi smulg părul. Minunatul ei păr, atît de fin, pe care îl ține ascuns sub o eșarfă

neagră, de parcă ar avea cancer sau ar fi în doliu sau ambele. Și trebuie să recunosc că îmi doresc de atîtea ori să moară, de mîna mea sau într-o catastrofă naturală sau într-un accident stupid. Oricum, dar să moară. Și să o doară. Pentru că ea îmi amintește de libertatea pe care nu o mai am. Pe care poate că nu am avut-o niciodată. Și are cîte ceva din fiecare femeie pe care am pierdut-o. Iar eu o urăsc pentru asta.

Da, Candy le are înșirate pe toate pe gută, perlele și mărgelile de plastic stau laolaltă la gîtul ei și mă tachinează de acolo fiecare chip pe care îl regret. Nu îmi pasă că nu mai sunt lîngă mine. Mă înnebunește felul în care au plecat, în schimb. Le-am pierdut incomplet. Fără buze pe buze, fără piele pe piele, fără mîini delicate pe mîini transpirate. Fără adevăruri pe ultima sută de metri, fără eliberări sacadate de reproșuri și sughituri. Au rămas prea multe lucruri nespuse și nestrînse în urma lor. Nu am avut cutii frumoase pentru resturile noastre. Nu am avut nici măcar cutii banale, în care să arunc totul, la grămadă. Au rămas neschimbate. Și lucrurile nespuse. Și lucrurile uitate.

Măcar regretele mele mă fac să mă simt om, așa îmi spun tîrziu în noapte, cu dor de un somn ce nu mai vine. Regretele, criminalii și mîntuitoarii mei. Toate scenariile alternative, toate trecăturile care ar fi putut fi mă omoară și mă învie în

ritmuri neclare ca muzica ei – cealaltă ea. Sunt zile care îmi iau ani din viață și secunde care parcă îmi dau câteva minute înapoi. Dar totul este o iluzie, desigur. Existența mea eternă e de fapt o linie banală. Niciun urcuș, niciun coboriș, nicio sinuozitate, nicio discontinuitate în spațiu sau în timp. Niciun început. Niciun sfârșit. După o vreme, tot timpul din lume devine un ceas stricat. Acesta este infinitul. Acesta este infernul. Aceleași dimineți și fix zece ore în birou sau pe drumuri. Aceleași weekenduri și vacanțe, aceleași sărbători și mese cu părinții. Aceiași sîni și aceleași buze. Aceleași femei. Aceleași amintiri. Aceleași probleme, aceleași frustrări. Aceleași nopți, aceleași secrete. Mai puțin cînd sunt lîngă Candy sau cu Iana, cealaltă ea, cu muzica ei neclară.

Iana e cu totul altă poveste. Candy m-a schimbat, da, dar Iana mă schimbă de fiecare dată. Pe Candy vreau să o am mereu în preajmă, pe cînd pe Iana vreau să o dau afară din casă din secunda în care îi deschid ușa și vreau să se întoarcă imediat după ce a plecat. Însă dincolo de instabilitatea mea este statornicia ei. Încăpățînarea cu care rămîne mereu. Datorită căreia o revăd. Dresul ei cu bandă. Cum i-l smulg mereu doar de pe piciorul stîng. Cum oftează. Cum dă dezaprobator din cap. Scrumierele ei goale și mirosul care s-a îmbibat în ele. Sticlele ei pline. Sertarul cu jucării din noptiera sa. Cel din baie. Cel din dulapul meu.

Vioara gri precum cenușa care îi cade din țigări. CD-playerul demodat și lipit cu scotch medicinal. Cărțile neatînse. Cutia cu pastile. Ridurile sale și unghiile roase din carne. Ea și tot ce e al ei. Ea întregă. Cum o vreau uneori toată. Cum nu îmi imaginez niciodată moartea ei ca fiind altfel decît intimă. Ar trebui să fie actul meu și să fie grotesc, disperat, să îmi iau chitara și să o rup în bucăți pe spatele ei, să o sugrum cu corzile, să îi înfig griful în stomac și degetele în gură, să trag de obraji ei pînă cînd o lărgesc atît de tare, încît craniul să-i devină peșteră, iar în țipetele și în ecorurile ei să îmi regăsesc eu sunetul. Să mi-l amintească ea, care mă știe atît de adînc, încît adeseori cred că atunci cînd ne-o tragem ea intră în mine, nu eu în ea.

Sunt prins între ele, între Iana și Candy. Trăiesc doar cu ele de la o vreme. Și între ele e libertatea mea. Sau sfârșitul. Adevărul e că nu știu cine mai sunt în afara lor, doar că le-am așteptat probabil toată viața. Cu puțin timp înainte să o cunosc pe Candy, o femeie mi-a mîngîiat liniile din palmă și cicatricea care se prelungea pe braț. Mi-a spus că linia primei mele vieți e foarte scurtă, dar că mă așteaptă altceva după ea și că nu îi vede sfârșitul. Știam acum ce însemna acel altceva. Și cunoscusem și acele trei femei, așa cum îmi zisese, iar pe una dintre ele avea să o coste întîlnirea cu mine, așa cum îmi promisese. Ceea ce înseamnă că Iana